

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih misa i prije misa preko tjedna.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XIV Broj 18 (661), 31. ožujka 2024.

KRALJICA

NEDJELJA USKRSNUĆA GOSPODINOVA

*Doista,
uskrsnu
Gospodin.
njemu
slava i vlast
u vijeke vjekova.*

Lk 24, 34

***SRETAN I BLAGOSLOVLJEN USKRS,
ŽELE VAM OCI DOMINIKANCI
I UREDNIŠTVO KRALJICE!***

**I. čitanje (Dj 10, 34a.37 – 43), II. čitanje (1 Kor 5, 6b – 8)
Evangelje po Ivanu (Iv 20, 1 – 9)**

Uskrsnimo i mi s Njim ...

Umrimo samima sebi da bi uskrsnuli Bogu

Uskrs se slavi u proljetno vrijeme. Za to ima više razloga osim usklađivanja s datumom Isusova uskrsnuća. Izvanjski sve zove na novi život, izvanjski nam postaje očito da poslije zime odjedanput mrtva priroda oživljava i sve se mrtvo pretvara u život.

Sve je ovo slika i govor nama ljudima. Dok se druga priroda budi i “bez sebe”, dotle je za čovjeka nužno da on to prihvati slobodno. Čovjek je prvi put rođen “bez sebe”, ali sva druga rađanja događaju se “s njim”. A svi mi imamo i težnju i potrebu nanovo se roditi, uskrisiti već sada da bi mogli definitivno uskrsnuti na koncu našeg vremena.

Na kakav ili u kakav novi život želimo uskrsnuti? Zapravo da li uopće želimo uskrsnuti, ili želimo zadržati se u ovakvom stanju, samo ga uvijekječiti? Govoriti o uskrsnuću i spasenju nekome koji to sve ne želi, suvišno je. Tako je isto pitanje na kakav život želimo uskrsnuti i da li želimo već sada započeti s tim novim životom?

Želimo li da dođe novo nebo i nova zemlja, da se rodi novi čovjek? Izgleda da tu nema sumnje. Sve su civilizacije čeznule za Novim, sve su civilizacije i svi ljudi u njima otvoreni mesijanski i uskrsno.

Sadašnji svijet i konkretnog čovjeka stalno smo “popravljali”, i opet nismo s njim zadovoljni. Njega treba promijeniti, ponovno roditi. Sv. Pavao će reći da cijeli svemir vapije za novim rođenjem.

U čovjeku treba uskrsnuti novi čovjek, prijatelj, brat, čovjek mira, pitomi čovjek, čovjek slika Božja... Sve ovo u nama drijema, sve je ovo u nama skriveno kao potencijal. Kako to oživjeti, kako sve to uskrsnuti? Isus nam pokazuje svojim životom i događajem svojeg uskrsnuća.

Isusa Bog i Božja ljubav uskrsuju. Isus sam posjeduje ljubav koja se sjedinjuje s Božanskom ljubavlju i njega uskrisuje. Znači, nije govor o uskrsnuću biosa (biološkog čovjeka) nego o uskrsnuću zoe (ljudskog života). Samo čovjek može uskrsnuti, a ne životinja. Samo biće koje ima i prihvaća ljubav može uskrisiti na novi život. Ovo je shvaćanje uskrsnuća na drugoj razini nego li što je biloška razina.

U kojem nas životnom stanju zatiče ovaj Uskrs? Da li je to stanje pred mukom - stanje prividnih čudesa - ili stanje u muci i smrti? Od ovog stanja zavisit će i naša želja za uskrsnućem. A bez želje za vlastitim uskrsnućem, i bez barem malog iskustva “vlastitog uskrsnuća” vrlo teško nam je prihvatiti Isusovo uskrsnuće. Zar svi mi nismo imali momente neke smrtnosti i, hvala Bogu, opet smo oživjeli, uskrsnuli.

Isus uskrisuje u ljubavi i prijateljstvu. Božansko prijateljstvo uskrsnulo ga je. I čovjeka ljubav i prijateljstvo uskrsuju. Ništa drugo. Čovjek živi iz ljubavi i za ljubav. To mu je jedini i potpuni smisao. I ono definitivno uskrsnuće ostvarit će se u sjedinjenju s Apsolutnom Ljubavlju.

Svako uskrsnuće uvijekječuje, pobožanstvenjuje. Zato nema uskrsnuća bez Boga i njegove ljubavi. Mi ljudi jedni druge samo oživljujemo, a samo Bog uskrisuje i čini vječnim. Isus pita svoje učenike da li oni vjeruju da je on Uskrsnuće i Život? Da li vjeruju da on može uskrisiti mrtve i sve koji ga okružuju?

Slavljenjem Isusova uskrsnuća mi ispovijedamo vjerovanje i u ljudsko uskrsnuće. Vjerujemo u uskrsnuće svakog čovjeka koji vjeruje i koji se predaje u Ljubav. Uskrsnuće se može dogoditi samo ako prihvaćamo da umremo, da umremo samima sebi. Pa zar nas na to vlastito umiranje ne poziva naša ispovijed? U ispovijedi mi umiremo samima sebi da bi živjeli za onoga koji nas ljubi.

Uskrsnuće nije samo čin vjere da se tako dogodilo s Isusom, nego je to također čin barem malog iskustva. Isus je garantirao svojim učenicima da će biti tamo gdje su dva ili tri skupljena u njegovo ime. To jest gdje su god dva ili tri okupljena u ime ljubavi i dobrote, tamo je Bog.

On je uskrsnuo i on je trajno s nama. Bez uskrsnuća Isus ne bi bio sa svim ljudima, posvuda. Tako je i s nama, samo nas uskrsnuće čini univerzalnim kao što je univerzalna ljubav i Bog.

Kao što se događa s gusjenicom koja se preobražava u leptira, tako se događa s ljudskim životom. Uskrsnućem se preobražavamo u “Božjeg leptira” kojemu je i uskrs i život potpuno različit od života gusjenice. Inkubacija u kojoj se događa ta preobrazba jest Božanska ljubav.

Samo Bog uskrisuje jer je Apsolutna ljubav. Naša je ljubav nejaka za uskrsnuće, ali je jaka da nas približi i ugradi u Isusovu ljubav. On je došao da nas sve učini bogovima, da s Njime svi uskrsnemo.

Fr. Marijan Jurčević